

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

I. zvezek.

Luč na nebu.

Luč na nebu! — tako napoveduje staro prerokovanje sedanjega svetega očeta, papeža Leona XIII. in ni nam treba verovati, saj sami vidimo, da je resnično.

Ke bi tudi ne imeli sveti oče zvezde repatice v svojem družinskem gerbu, kar je pač le nekako unanje znamenje njih božje izvolitve, vender bi mogli s prepričanjem priterditi: Res je! lepa, svitla luč na nebu katoliške cerkve, na nebu zgodovine vesoljnega človeštva je veliki papež Leon XIII., ki zdaj že petnajst let z modrostjo in ljubeznijo vlada kraljestvo božje na zemlji, z ljubeznijo, ki mu je pridobila serca vesoljne cerkve, z modrostjo, ki mu je pridobila spoštovanje vseh poštenih ljudi na svetu, naj si bodo vere, ketere si bodi.

To splošno spoštovanje, ta vdanost in ljubezen se je pokazala, kaker do živega človeka na zemlji prej še pač nigdar ne, ko so pred petimi leti obhajali starček belolasi v Vatikanu svojo zlato mašo.

Podobna prilika se letos bliža in je že tu; 19. svečana t. l. obhajajo sveti oče petdesetletnico svojega škofovskega posvečenja, kaker je znano, tako rekoč, vesoljnemu svetu.

In res se vže nekaj časa zopet katoličani in tudi nekato-ličani, kristijani in tudi nekristijani pripravljajo, pri tej priliki največemu gospodu na zemlji vnovič izkazati svojo vdanost in ljubezen, svoje spoštovanje in občudovanje.

Jako nas veseli, da je naše cesarsko mesto Dunajsko, ko-likar vemo, mej vsemi velikimi mesti katoliškega sveta prvo sklenilo ko tako ob tem redkem godovanju svetemu očetu pri-merno čestitati; v mestnem zboru so bili zloglasni liberaljci in tako imenovani konservativci v tem, kaker sicer malo kedaj, po-polnoma edini, in veliki župan se je celo že prej skušal v tem oziru sporazumeti s papeževim poslancem na Dunaju.

Po pravici! Saj se mora vsakedo, ki ima še iskrico vere v sercu, smemo reči, vsakedo, ki koliker toliko še dobro želi človeštvu, če tudi le za ta svet, vsakedo se mora veseliti, da nam v teh nevarnih časih Bog ohrani papeža, ki v svoji pozri, sivi starosti noč in dan ne preneha skrbeti ne le za večno zve-ličanje svojih vernih, temuč tudi za časno blagostanje človeštva, papeža, ki zna previdno ravnati z oblastniki tega sveta, da bi jih pridobil za to, kar je dobro in pravično, pa se ne boji tudi za vboge terpine delavce se potegniti, da bi jim olajšal težki, terdi jarem, oslajšal grenki, pičli kruhek; celo černih zamorcev ne pozablja, ki jih nečloveški mohamedanski teržci po temni A-friki lové in moré in v sužnost vlačijo.

Da! veselimo se tudi mi, dragi Slovenci, ker smo tudi mi udje tiste vesoljne cerkve Kristusove, ki ima po božji milosti takega poglavarja; tudi naš je Leon XIII.

In veselimo se tudi mi otroci sv. Frančiška, ker smemo Leona XIII. še s posebno pravico svojega imenovati; saj je ne le ud, temuč tako rekoč drugi vstanovnik 3. reda, ne le splošni, kaker vsem drugim redovom, temuč po smerti kardinalja Simeo-nija tudi posebni zavetnik 1. reda sv. Frančiška (observantov in reformatov.)

V nedeljo 19. svečana se bo po vseh katoliških cerkvah spominjala svetega očeta škofovska petdesetletnica; kajpada tudi po naših. Po veliki noči pa pojde iz našega cesarstva poseben romarski vlak v Rim, ki se ga bo vdeležilo, ako se ne odločijo za svojega, gotovo tudi Slovencev lepo število. Ljudje, ki vteg-

nejo in potrební denar vterpé, prav storé, da gredo. Kolíker več romarjev bodo videli, tolikanj véča bo tolažba svetemu očetu. Kedor bi sicer denar yterpel, dôma pa mu ni lahko zapuščati, naj pa daruje tisti znesek, ki bi ga potrosil po poti, za svetega očeta in tako jim bo celo več koristil kaker pravi romar.

Nihče ne misli, da so sveti oče denarja lakomni! Kolíker za se potrebujejo, toliko že imajo. Sami potrebujejo gotovo jako malo; saj ne morejo čez prag svoje hiše in v gosti ne vabijo nikoger. Ali ko poglavar katoliške cerkve vseh raznih obredov in jezikov imajo vzderževati mislim da več ko marisiketero posvetno kraljestevce. Pri kraljih in cesarjih in drugih deržavah imajo svoje poslance, ki morajo biti veliki gospodje; bosonogih menihov v obnošenih, zakerpanih haljah dandanašnji visoka gospoda ne pušča v svoje svitle dvorane. Tudi v Rimu imajo skerbeti za mnoge kardinalje in druge visoke in učene može, ki jim v raznih skupščínah in uredih pomagajo vladati katoliško cerkev in oskerbovati, kar je njenega. Verhu vsega tega pričakujejo pomoči od papeža na vse strani, tako v Rimu in po Laškem, kaker zunaj blizu in daleč po misijonih mej neverniki in raznimi krivoverci.

Papež je kralj, ali, če hočemo tako reči, tudi cesar, ke bi tudi nigdar več ne dobil svoje dežele. Ali davka papež ne naklada nikomer. Kar mu stroškov prizadeva katoliška cerkev, ki je zdaj razširjena, hvala Bogu, kolíker toliko po vseh delih sveta, vse plačuje iz prostovoljnih doneskov vérnih. Kedor more in hoče, ta da. Kedor more dosti, daj dosti; kedor more malo, daj malo iz dobrega serca in Bog mu bo obilo povernil.

Da sveti oče v resnici potrebujejo denarja, da jim ga ne preostaja, vidimo očitno iz tega, ker so naravnost izrekli željo, naj bi se jim darovi raji v denarju pošiljali, kaker pa v raznih dragocenostih, ki so lepe, pa jih vender ne potrebujejo; dragocenosti je v Rimu tako zadosti.

Priporočamo torej tudi mi Vam, dragi tretjeredniki, ki Vam je mogoče vterpeti kaj malega, dajte, kolíker lahko morete, ne bo zgubljeno! Naloženo Vam bo na dobre, na véčne obresti. Bog sam Vam jih bo plačeval, on sam bo Vaš dolžnik! —

Za priliko svoje škofovske petdesetletnice so dovolili sveti oče naslednje odpustke:

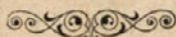
1. Popolnoma odpustek vsem vernim, ki to leto v Rim romajo.

2. Popolnoma odpustek vsem, ki se v duhu pridružijo romarjem, in ki 19. svečana ali kateri drugi dan, ki ga določijo škofje vsak v svoji škofiji, doverše devetdnevnicu in skozi teh devet dni vsak dan molijo tretji del svetega rožnega venca.

3. Popolnoma odpustek vsem tistim, ki se vdeleže letos duhovnih vaj misijona, ako po spovedi in svetem obhajilu molijo po namenu svetega očeta.

4. Odpustek 300 dni za vsaki dan devetdnevnic, duhovnih vaj in misijonov.

5. Ti odpustki se lahko obernejo tudi za duše v vicah.



Življenje sv. Paškaja Bajlona.

(P. F. H.)

1. poglavje.

Rojstvo in otroška leta.

Po pravici govori kraljevi prerok David v 67. psaljm: „Čuden je Bog v svojih svetnikih“. Res čuden je v sv. Angelji Meriči, ker je po njej storil čudovite reči za kerščansko vzgojo ženske mladine, če je bila tudi le nezmožna, šibka devica. Prečuden je pa tudi v življenji sv. Paškaja, ker ga je iz priprostega, neučenega pastirja po svoji milosti naredil izvoljeno posodo, da je postal prerok, čudež ostre pokore, martnik po hrepenenji, angelj glede čistosti in seraf v ljubezni do Boga in še posebno do sv. Rešnjega telesa. Vse to bomo imeli priliko občudovati v njegovem življenji. Naj bi si pa tudi prizadevali, da bi ga posnemali vsaki po svojem stanu.

Po severovzhodnem delu lepe in rodovitne Španije se razprostira pokrajina Aragonija sè starodavnim glavnim mestom Saragoso. Po severnem delu pokrajine so razrasteni oddelki Pirinej, ki segajo do reke Ebro. Vender je ob reki večinoma nižava, ki je le semtertja rodovitna, sicer pa suha in pusta, le za pašnike primerna. Po teh pustinah je mladi Paškaj pasel svoje črede. V tem kraju je za one dobe stala neznatno mestece Torrefermosa, kar bi se po naše reklo „lepi stolp“. V tem mestecu

je tekla zibel našemu svetniku. Zagledal je luč sveta dne 17. maja 1540. leta — na binkoštno nedeljo — (Pascha Pentekostes). Od tega dne je menda po takratnem španjskem običaji tudi dobil ime Paškalj; to pa, rekel bi po božji naredbi, saj je bil od otročjih let z božjo milostjo v obilni meri obdarovan in že z materinim mlekom se je naserkal raznih čednosti.

Očetu je bilo ime Martin Bajlon, materi pa Izabela Juberá. Nista bila plemenitega rodu, pač pa plemenitega serca. Pobožna sta bila in skerbela, da svoje otroke izredita v strahu božjem. Morala sta si pobožna zakonska služiti vsakdanji kruh z delom svojih rok, da pošteno preživita svojih petero otrok, katere jima je bil Bog dal. Mej njimi je bil Paškalj najmlajši. Predno je otroče znalo govoriti, ga je mati že učila delati sv. križ, sklepati nežni ročici pri molitvi in hvaliti nebeškega Očeta za vse dobre in več družih taci pobožnosti. Nosila ga je seboj v cerkev in vse se je čudilo otroku, da je bil tako miren in pazljiv pri božji službi, kaker bi vže umel svete skrivnosti. Posebno lepo se je vedel že ko nežen otrok mej sv. mašo. Če ga je mati doma le za nekaj trenutkov samega pustila brez nadzorstva, je skušal berž priti v cerkev. Ker še ni znal dobro hoditi, si je pomagal do cerkve z nogama in rokama. Velikokrat ga je iskala skerbna mati po vsem tergu, pa ga je vsakokrat našla le v cerkvi. To njegovo nagnjenje do cerkve je sicer dobro in pobožno mater veselilo; ker se je pa le prevečkrat ponavljalo, se je bala, da se ne bi otroku kaka nesreča pripetila; zato ga je skušala z grožnjo odvracati; vendar ni v njegovem srcu zaterla tega nagnjenja, ki ni toliko prihajalo od nature, kaker od milosti božje. Zato se je pa tudi vse zgledovalo nad tem otročetom in popraševalo, kaker negdaj pri rojstvu sv. Janeza Kerstnika: „Kaj meniš, kaj bo iz tega otroka?“

Pobožnost in krepost ste z leti tudi rasle v njem. Največa zabava otrok, igranje — ga niso veselile; največe veselje mu je delal rožni venec in podobe svetnikov. Ker so njegovi stariši vedno hodili po poti božjih zapovedi, so privadili polagoma tudi otroka te poti. Sledil jim je pa po nji tudi tako voljno, da so imeli nad njim največe veselje.

Ko je bil Paškalj komaj sedem let star, je kazal že v vsem svojem vedenju toliko resnobo in nedolžnost, da se ni nobeden bratov niti kedo drugi derznil v pričo njega kaj nespodobnega

govoriti ali storiti. Vsem se je zdel, kaker drugi sv. Bernardin. In v tej svoji nedolžnosti in priprostosti je bil tako ljubeznjiv, da ga je vsaki čislal in ljubil in marsikdo je rekel, da bo kdaj še velik svetnik.

Kot sedemleten fantiček je obiskal nekda j svojega bratranca Frančiška Delpado, ki je bil enake starosti. V tistem času je bila po Španjskem navada, da so stariši iz pobožnosti, obljube ali v zahvalo omišljali svojim otrokom obleko, kakeršno nosijo redovniki. Tudi ta bratranec našega Paškaljčka je nosil tako obleko. Pa tedaj je bil bolan in v postelji; njegov habit je ležal pa na stolu poleg postelje. Ko Paškalj to obleko zagleda, mu je tako všeč, da jo precej obleče, in težko ga je mati prisilila, da jo je zopet slekel. Ostala pa mu je v sercu od tega časa želja, da bi mogel v tej obleki Bogu služiti. In čim starejši je postajal, tem bolj je hrepenel po tem.

2. poglavje.

Pobožni pastirček.

Stariši našega svetnika so se pečali s poljedelstvom in živinorejo. Ker je bil pa fantič slaboten in šibke rasti, so sprevidele, da ne bo kaj prida za težka poljska dela. Zato ga je oče odločil za pastirja ter ga dal v tako službo k nekemu sosedu, komaj da je spolnil osmo leto. Tako je moral vže v nežni mladosti zapustiti očetovo hišo in si sam služiti vsakdanji kruh. Rad se je vdal tej želji svojih starišev.

Kot nežen fantiček je zdaj hodil za čredo svojega gospodarja po pašnikih in pustinjah, ki se razprostirajo po onih krajih. Tudi v tej samoti je sv. Duh govoril k njegovemu sercu in ga vnemal k božji ljubezni in popolnosti, h kateri ga je vže od natore mikalo serce. Le nekaj je hudo delo našemu pastirčku v samoti pri čredi, da nima prilike se naučiti brati in pisati, ker nima žive duše, ki bi ga tega učila. Oj, kako je blagroval tiste, ki znajo brati! Kako rad bi bil v tej tihi samoti prebiral zgodbe sv. pisma in druge bukve, ki imajo lepe nauke, kako moremo Boga ljubiti in popolnost doseči! Pa tudi v tej samoti Paškaljček ne obupa. Za prvi zaslužek, ki ga je od gospodarja dobil, si kupi bukve, ketere zdaj vedno seboj nosi. Ali malo mu ha-snijo, ker ne ve, kaj pomenijo razne čerke. Tudi v tej zadregi

si ukaželjni pastirček ve pomagati. Kjerkoli je videl ali srečal kakega človeka, precej ga je vprašal, če zna brati in pisati? Če mu je odgovoril, da zna, potegnil je precej iz svoje pastirske torbice bukve in ga prosil za božjo voljo, naj mu pokaže kako čerko, da se tudi on nauči brati. Ker je bil sè svojim nedolžnim vedenjem vže po unanjem jako prikupljiv deček, mu je spolnil sleherni rad željo ter mu pokazal to ali ono čerko in povedal kako jo je treba izgovoriti in zapisati. Ker je bil jako nadarjen, se ume samo ob sebi, da mu ni bilo treba dvakrat praviti ene reči. Po tem načinu se je v kratkem času navadil brati in pisati pri svoji čredi na pašniku. Seveda ga je pri tem še najbolj podpirala božja milost; zato pravijo neketeri pisavci njegovega življenja, da mu je bil dar branja in pisanja dan od Boga brez kake človeške pomoči. Kedo je bil zdaj bolj vesel, kaker ta pastirček! Saj je dosegel to, po čemer je njegovo serce tako hrepenelo. Njegova edina skerb je bila sedaj, da si omisli tudi potrebnih bukev, katerih pa tedaj ni bilo tako lahko dobiti, kaker dandanašnji. Za zasluženi denar si je nakupil raznih molitvenikov in družih dobrih knjižic. Te je imel zdaj na paši vedno pri sebi in jih prebiral ali molil iz njih. Tako se je od dne do dne bolj podučil v resnicah sv. vere, ki so mu bile potrebne, da doseže popolnost, za katero ga je odločila božja previdnost.

V sredi pašnikov, kamer je gonil Paškalj svoje črede ovac z drugimi pastirji, je stal gol holmec, na katerem je bila cerkvice Materi božji posvečena. V altarju je bila čudodelna podoba Matere božje „della Serata“ zvana. Cerkvica je bila za okolično sloveča božja pot, h kateri so pobožni prebivalci pogostokrat romali od blizu in daleč, ker so imeli veliko zaupanje do te čudodelne podobe Matere božje. V največe veselje in tolažbo pa je bila ta cerkvice našemu pobožnemu pastirju. Saj ga je mati vže zgodaj učila častiti Marijo, katero si je tudi vže v otročjih letih izvolil za svojo mater in patrono. Ves prosti čas je porabil v to, da je v tem svetišču častil svojo nebeško mater ter se ji priporočal v varstvo. Vedno pa vender ni mogel čepeti v cerkvici, ker ga je dolžnost klicala k čredi, ki mu je bila izročena, da jo pase. Čestokrat je moral iti za svojo čredo tudi daleč proč od tega svetišča. Pa tudi takrat ni bil v zadregi. Kaj si izumi? Na svoji pastirski palici si izreže podobo križa in Matere božje, kaker je pač vedel in znal. Ko je bil sè svojo

čredo daleč od svetišča in je hotel moliti, kaj je storil? Zasadil je svojo pastirsko palico v zemljo pod milim nebom, pokleknil na tla v sredi svoje črede, ki se je mirno pasla, in opravil svoje molitve, kaker jih je imel v navadi opravljati v cerkvi pred čudodelno podobo. Ta pobožnost nedolžnega pastirčka pa je bila Mariji tudi tako všeč, da ga je vzela pod svoje posebno varstvo. Pogostokrat se mu je v družbi nebeških angeljev tudi vidno prikazala, se ž njim razgovarjala in ga tolažila. To je v serci mladega Paškalja še bolj vnemalo ljubezen do Boga in deviške matere Marije. Zato so ga njegovi tovariši vže takrat imeli za svetnika. Prepričani so bili, da so varni pred vsako nesrečo in nezgodo, dokler je Paškalj pri njih; zato so pa tudi iskali njegove družbe. V tem so jih še bolj poterdili razni dogodki. Naj navedemo le enega.

Necega dne je pasel sè svojim tovarišem čredo v okolici Alkonhelenski. Sedela sta v senci pod velikima košatima hrastoma in se pogovarjala o svetih rečeh. Naenkrat nastane hud vihar, ki s koreninami izruje hrasta, da pade eden na to, drugi na drugo stran, pastirčkoma, ki sta v sredi sedela, pa se ni zgodilo nič hudega. Berž se Bogu zahvalita za čudno rešitev. Ko so tudi drugi pastirji izvedeli o tem dogodku, so se prepričali še bolj, da je Paškalj pod posebnim božjim varstvom. Če se jim je pripetila kaka nesreča in so jeli kleti, rotiti se in pridušati, kaker imajo razposajeni pastirji navado, jel jih je precej pohlevno miriti rekoč: „Molčite, molčite tovariši! Kaj hočemo, saj je tako božja volja. Nam bo vže Marija pomagala!“

Čnditi se je, kako vestno je opravljal mladi pastirček svojo službo. Skerbno je pazil, da ni storil kake škode. Enkrat mu je mati rekla, naj vzame na pašo tudi nekaj koz svoje tete. Paškaljček pa jame prositi svojo mater, naj ga nikar ne sili in naj mu tega nikar ne vkaže, ker so mlade koze tako termaste in požrešne, da mu bodo tudi pri največi pazljivosti povsod delale škodo. On pa neče, da bi se drugim škoda godila.

Njegovo skerb in natančnost nam kaže tudi to, da je imel seboj vedno pero in črnilo ter je na koške papirja zapisoval škodo, ki bi jo bila njegova čreda storila. Pri prvi priliki je dotičnemu gospodarju škodo povernil iz svojega pičlega zaslužka. Nigdar pa ni pustil, da bi bil škodo poravnal gospodar, čigar je bila drobnica, ker je vedno vso krivico sam sebi pripisoval.

Tudi drugače je gledal, da ni storil nikomer najmanjše kri-

vice. Ko še ni bil štirinajst let star, ga nagovarja eden njegovih tovarišev, naj gre v bližnji vinograd natergat grozdja, da ga bota zobala, ker sta bila zelo žejna. Ker se Paškali brani, hoče ga z grožnjo in silo k temu primorati. Ali on ostane stanoviten; odgovori mu: „Če me tudi na drobne koščke raztergaš, te v tem ne slušam!“ Pastir ves jezen, gre sam po grozdje in ga prinese. Zdaj ga pa sili, naj je vkradeno grozdje. Pobožni pastirček pa se ga ne dotakne, pohlevno reče, da vkradena reč nima teka in ne prinese božjega bogoslova.

Pogostokrat so ga njegovi tovariši na paši vabili, naj se igra z njimi. Paškali ni tega nigdar storil. Njegovo največje veselje je bilo, če je mogel v kaki cerkvi ali pa na samotnem kraju moliti in premišljevati božje skrivnosti in tako vedno zatopljen biti v božjo pričujočnost.

Razume se, da je moral zavoljo tega slišati od svojih razuzdanih tovarišev marsiketero grenko besedo. Pa pobožni pastir se ni dosti menil zato. Vse je rad preterpel voljno in pohlevno iz ljubezni do Boga, kateremu edino je želel iz vsega serca služiti.

Tudi v svojem govorjenju je bil jako previden. Najraje je govoril o ljubem Bogu, o imenitnosti raznih čednosti, o ostudnosti greha in o imenitnosti in vrednosti človeške duše. Nigdar ga niso slišali spregovoriti kako lažljivo, nepotrebno ali nespodobno besedo. Pravili so tudi pozneje njegovi tovariši, da ga niso nigdar slišali kleti ali opravljati; tudi ga niso videli nigdar jeznega in nejevoljnega.

Ker je bil Paškali do vseh prijazen, ljubeznjiv in vsmiljen, so ga tovariši ljubili in spoštovali. Le prav hudobnim in spridenim je bil tern v peti. Vender pa je bil sam do sebe jako oster. Da bi vporno telo podvergel duhu in ohranil svojo dušo čisto, je pokoril svoje telo od mladosti s postom in drugimi spokornimi deli. Na golem telesu je nosil oster, spokorem pas, tudi bičal se je pogostokrat. Iz bičja si je splel v ta namen bič, ki je imel polno vozlov. Eden njegovih tovarišev ga vpraša, čemu mu je bič s toliko vozli? Odgovori mu: „Na te vozle molim rožni venec, z bičem pa telo spominjam svojih grehov.“ Tovariš mu de na to: „Ali tudi ti grešiš?“ — „Seveda“, — odgovori Paškali; „kaj ne veš, da gledamo, poslušamo in mislimo, dokler po tem grešnem svetu popotujemo.“

Vže v teh letih je Paškali preživel po cele dni in noči v

molitvi in premišljevanji svetih reči Družbe svojih tovarišev se je ogibal, koliker je mogel, ker ni hotel poslušati njih nepotrebnega ali celo pregrešnega govorjenja. Ko so prišli na večer pastirji s svojimi čredami v staje in se greli pri ognju, je on sedel navadno sam na strani. Tam je bil z obrazom in srcem obrnjen proti kapelici matere božje ali je pa svojo pastirsko palico s križem in podobo matere božje pred se zasadil v zemljo in zerl tja, kjer so bile njegove misli in želje. Tako je pogostokrat vso noč presedel zatópljen v molitev in premišljevanje.

Vže takrat je bilo njegovo življenje nepretergana molitev. Odkar je znal brati, je imel navado vsaki dan moliti cerkvene molitve na čast materi božji, tudi sv. rožni venec ter druge molitve je molil, in potem je bral kaj pobožnega in premišljeval. Tako se je vadil vedno v duhovnih in telesnih delih vsmiljenja in pazil, da ni bil nigdar brez dela; saj je bil od mladih nog sovražnik postopanja in lenobe, ki je začetek vse hudobije.

3. poglavje.

Po prikazni spozna svoj poklic.

Vsaki dan se je množila božja milost v serci našega pobožnega pastirčka. Tudi je od dne do dne bolj napredoval v raznih čednostih. Čin veči je prihajal, tem bolj je spoznaval nevarnosti, ki preté človeku, živečemu mej svetom. Sprevidel je, kolikim dušnim nevarnostim so izpostavljeni še zlasti pastirji, ki so pogosto brez vsacega nadzorstva. Nasproti pa je blagroval one, ki morejo, prosti vseh svetnih skerbi in nevarnosti, edino le Bogu služiti. V takem in enakem premišljevanji se je pogostokrat v goreči molitvi zatekal k Mariji in jo prosil, naj mu sè svojo mogočno priprošnjo izprosi od Boga razsvetljenja, da bo spoznal, kak stan naj si izvoli, da bo mogel v njem zvesto Bogu služiti in izveličati svojo dušo.

Mej svojimi tovariši je imel zvestega prijatela, ki je bil zelo enakega vedenja in mišljenja, kaker Paškalj. Skoraj vže štiri leta sta pasla skupaj svoje črede. Ime mu je bilo Janez Aparicij. Do njega je imel naš Paškalj veliko zaupanje. Zato ga vpraša za svét. Le - ta mu reče, da je najbolje po njegovem mnenji, če misli dati svetu slovo, da stopi v samostan naše ljube Gospe "Guerti in sprejme obleko sv. očeta Bernarda. Samostan je ko-

maj uro hoda od domačega sela, dobro vrejen in sila imovit. Pobožni mladenič pa tovarišu odgovori, da tega ne misli storiti; zakaj če hoče vže postati redovnik, hoče svojemu križanemu Jezusu služiti in nasledovati v vboštvu in pomanjkanji.

Mej tem je Bog vslišal molitev pobožnega pastirja. Ko je necega dne pasel čredo svojega gospodarja po Alkoholenskih pašnikih in zopet goreče molil, naj mu Bog razodene, v katerem stanu mu bo mogel zvesto služiti, prideta k njemu redovnik in redovnica, ki sta nosila obleko sv. Frančiška. Rečeta mu, da ju je Bog poslal k njemu. Naznanita mu, da je božja volja, naj stopi v kak red in mu v njem zvesto služi. Potem zopet zgineta božja poslanca.

Čez kakih štirinajst dni ga v onem kraju zopet obiščeta v družbi angeljev ter mu prineseta obleko, kakeršno so v tistih krajih nosili redovniki sv. Frančiška. Zopet mu rečeta, da je božja volja, naj stopi v red sv. Frančiška in v njem zvesto služi Bogu v vboštvu in pokorščini. Tudi mu velita, naj zapusti domovino, naj gre v redovno pokrajino sv. Janeza Kerstnika in ondi stopi v red. Potem ga z lastnima rokama oblečeta v obleko, katero sta prinesla seboj, tako vsaj omenja pisavec njegovega življenja p. Kristofor de Arta. To mnenji tega pisavca sta bila sv. Frančišek Serafinski in pa sv. Klara, ki sta ga navdihnili tudi z onim duhom, ki sta ga oba v obilni meri od Boga prejela. Od sv. očeta Frančiška je prejel posebno ljubezen do evangelijskega vboštva, od sv. device Klare pa ljubezen in pobožnost do najsvetejšega zakramenta sv. Rešnjega telesa.

Njegov tovariš in prijatelj Janez Aparicij je pozneje sam povedal, da ga je videl v tej obleki. Koliko časa pa je nosil to obleko ali kam jo je pozneje dejal, ni znano, ker je Paškalič čeznatorne milosti in prikazni navadno svetu prikrival. Govoril je o tem le, če je moral.

Naš pastir še ni bil dosti star, da bi mogel redovnik postati. Zato je še dalje pasel čredo, pod milim nebom opravljal svoje vsakdanje pobožnosti in v popolnosti od dne do dne bolj napredoval. Kako drag je bil v očeh Gospodovih, spričuje nam tale dogodek. Necega dne je pasel sè svojim tovarišem Janezom Aparicijem v okolici, ki se imenuje Kovarila. V tem kraju so imeli pastirji svoj vodnjak, kjer so napajali svoje črede. Ko pride Paškalič se svojim tovarišem k vodnjaku, najdeta vodo tako kalno in gerdo, da je nista mogla piti, ker se jima je studila. V ne-

varnosti sta bila, da s čredami vred od žeje pogineta. Paškali gre s pota nekoliko na stran, položi na tla svojo pastirsko torbico, prime svojo palico in jo zasadi v zemljo. In glej! kaker je nekda v paščavi vdaril Mojzes po skali, in je iz nje priderla voda, da so se napili žejni Izraeljci, tako je tudi tukaj iz luknje jel izvirati studenec, da so se čiste, merzle vode napili pastirji in črede. Ko se je Janez Aparicij jel temu čuditi, ker nigdar popreje ni videl tu studenca, reče mu Paškali, da bi tega čudeža njemu ne pripisoval: „Kaj se čudiš, Janez! Kedar hočeš imeti hladne vode, le vtekni svojo pastirsko palico se živo vero in terdnim zaupanjem v suho zemljo, in pritekla ti bo, kaker je meni, hladna in čista voda iz zemlje“. — Nekateri pisavci menijo, da je storil ta čudež v dokaz svojega poklica k redovnemu življenju.

Ko je bil tovariš Janez Aparicij v Viljaregali pervikrat zaslišán o tem čudežu, je rekel, da je šel pozneje kmalu zopet gledat na tisti kraj, pa ni več našel studenca. V spomin na ta dogodek, je potem postavil križ, ki je takrat še stal. Tudi je izpovedal, da je bil Paškali star osemnajst let, ko se je to zgodilo, in da ga pozneje ni več videl.

Zadnje leto, katero je naš Paškali še preživel, v svojem rojstnem kraju, je služil za pastirja pri bogatem gospodu; kettermu je bilo ime Martin Garsija. Naš pastir, ki je združeval v svojem življenji spokornost puščavnikov in nedolžnost angeljev, se je jako prikupil temu svojemu gospodarju. Nekega dne pokliče Paškali k sebi ter mu ponudi svojo edino hčer v zakon in ž njo vred vse svoje premoženje. Koga bi pač ne razveselila tako ponudba? Kedo ne bi rad postal iz vbozega pastirja bogat mož, ki lahko vživa vse zložnosti življenja? Ali naš Paškali ni mislil tako. Lepo se zahvali svojemu gospodarju za to ponudbo; reče mu pa, da je sklenil živeti v vednem devištvu in vboštvu ter stopiti v samostan, kjer bo edino le za svojega Jezusa živel. Nad tem odgovorom se Garsija zelo začudi in od tega dne še bolj čisla angeljskega mladeniča.

Vedno bolj se je bližal čas, da izvrši svoj namen in zapusti očeta, mater, brata in sestri. Opomnijo ga zaradi dedščine; on pa jim reče: „Nočem in ne zahtevam od doma nič. Grem, da bom edino le Bogu služil“. Zato prepasti svoj delež bratu Janezu in sestrama. Poslovi se od domačih in družih znancev, in se odpravi na pot v pokrajino Valencijo, da doseže ondi namen. To se je zgodilo leta 1560, ko je bil dvajset let star.

O molitvi.

Upam, da bo za pobožne duše koristno, ako o molitvi, sledeč glasovitega P. Lehena, kaj napišem. Saj je molitev vsakdanja dušna hrana, od ketere je tako odvisna naša popolnost, da se ni bal reči sv. Avguštin, da: „Gdor zna prav moliti, zna tudi prav živeti“. In na drugem mestu: „Bodi prepričan, da ti vsmiljenje božje ne bo zmanjkalo, dokler ne boš zanemarjal molitve“.

Sicer pa, moj Bog, kako slabo in napačno umé molitev večina kristijanov! Eden misli, da je dobrota molitve odvisna od dušnega zbranja, to je, da molitev ne more biti dobra, ako se raztreseno moli. Zopet drugi, da je treba nadležne misli pri molitvi kar sè silo in neprenehoma poditi, kaker n. pr. poletne muhe. Naposled velika množica pobožnih duš, posebno ženskega spola, misli da, ako pri molitvi ne pretaka presladkih solz, ako se tako rekoč njih serce ne topi v rajski milobi, da molitev nič ne velja. Zato se tudi godi, da take duše večkrat prav na smešne načine silijo same sebe k solzam, vzdihovanju, ihtenju i. t. d. In ako so do tega prišle, oh kako se boje vsake majhine stvarce, ki bi jim mogla pobrati to njih pobožnost. Zopet neketeri nasledujejo visokim, imenitnim mislim v premišljevanju, in to z velikim dopodajenjem do samih sebe, in seveda z nedopadajenjem božjim. Dosti jih je tudi, kateri se vdajo popolnoma umetni molitvi. In glej, ti si nakladajo brezštevilnih molitev in molitvic, ketere morajo vsaki dan odpravljati, in Bog varuj, ako jih ne bi! ako bi le eno izpustile! To bi se jim zdel velikanski pogrešek. Ako gredo k sv. obhajilu, Bog varuj, da bi opustile eno molitev, ali samo kak stavek, to bi jim precej glavo zmešalo. O moj Bog, kako je vbog človek! Ustna molitev je le sredstvo in ne cilj. Ustna molitev nam pomaga misliti in občevati z Bogom, ali keder nam Bog sam vdahne kako dobro misel, in tako rekoč govori z nami, nikar ne potlačimo njegovega glasu z našimi raztresenimi molitvami! Poglej, duša, pripravljaj se na sv. obhajilo beroč v bukvah lepe in prelepe molitvice. Te so vže dobre, dokler ti služijo v korist; ali keder se oglasi Bog sam v tvojem sercu, pusti precej bukve, in nasleduj navdihljejem božjim, in ne tiskanim čerkam. Ako misliš ti, da obstoji tvoje

duhovno življenje v brezštevilnih molitvah, ketere celó zaspano, mlačno opravljaš, vedi da si na krivi poti.

Kaj je pa prav za prav molitev, in kako jo moramo opravljati? Kristus sam uči, da molitev ne obstoji v mnozih besedah. Prav moliti se pravi svoje serce k Bogu povzdigniti z namenom, da mu povemo, kolikanj ga ljubimo, ali kako serčno ga želimo častiti, ali pa kako nemudoma potrebujemo njegove pomoči v naših stiskah. Da to storimo, ni potreba stiskati serca, da se joče in zdihuje! Celó raztresenje nam nič ne škodi, samo ako nam ne dopade. Po besedah sv. Frančiška Saleskega je takrat naša molitev še bolj zaslužna, kér poditi od sebe ptuje misli stanè našo dušo mnogo truda. Sloveči škof Fenelon pravi celó, da gdor noče raztreseno moliti, da tudi v resnici raztreseno ne moli. Keder se zaveš raztresenosti, vzdigni precej svoj pogled k Bogu, dokler se je pa na zaveš, je tvoja molitev enako dobra, kaker najbolj goreča.

Kedar moliš, ni treba misliti na način molitve, temuè na Boga, keterega ž njo slaviš, ali pa milosti prosiš. Ako misliš, da je tvoja molitev edino takrat dobra, keder občutis „gorečnost“, prav za prav, keder moliš samo sebe, se jako goljufaš. Molitev, dobra in prava, je povzdigovanje našega duha k Bogu, in ne obožavanje samega sebe. Ako hočeš prav moliti, posnemaj sv. očeta Frančiška, kateri je neko noč samo te besede ponavljal: „O moj Bog! Gdo si ti in gdo sem jaz?“ Sicer zopet ponavljam, prava molitev ne obstoji v domišljiji ali v občutenju, temuè je le stvar vere in serca.

Ako hočeš, da ti bo molitev dobra, predstavlja se sam sebi kaker golo in lačno siroto, katera čaka edino pomoči od bogatega gospoda: ali pa bolno, vso polno grozovitnih ran, ketere more ozdraviti le spreten zdravnik. In res, kaj nisi velik berač? Kaj ni tvoja duša nebeških milosti, veliko bolj potrebna kaker največa beračica tega sveta telesnih darov? Tvoja duša je pa tudi bolj bolna ko vsak bolnik, in edino Bog jo more ozdraviti. Ali to je odvisno od tvoje molitve, katera Boga tako rekoč sili, da te vsliši.

Pomisli nadalje, kakšen razloček dela sv. evangelij mej molitvijo prevzetnega farizejca in ponižnega cestninarja. Pervi omenja svoje čednosti, drugi pa objokuje svoje grehe; oni misli samo na svoja dobra dela, ta pa se obtožuje storjenih pogre-

škov. Ali farizej gre proč osramočen v svoji pravičnosti, cestninar pa v ponižnosti opravičen. Grešnik, kateri se poniža pri pogledu svojih hudobij, zasluži božje vsmiljenje, mnoge duše pa, ketere nosijo na prodaj le pobožnost in čednost, čaka ojstra sodba, ker so njih dobra dela; od napuha in zaupanja v sé popolnoma spačena. One namreč, keder kaj dobrega storijo, pravijo Bogu: „O Gospod, hvalim te, da nisem taka, kaker drugi kristijani“. Take duše si mislijo, da so imenitniše pred drugimi, in da je samo njim dano kaj vedeti o skrivnostih nebeškega kraljstva. Žalibog dosti takih se najde, ki tako rekoč s pomilovanjem gledajo priproste molivce! Ali gorje tistim, ki tako molijo. Gorje vsacemu, keterega molitev ne stori ponižnega, pazljivega na svoje pogreške in vdanega v božjo voljo! Tako tudi slabo tisti duši, ketere molitve ne vzbudijo v nji ljubezni do skritega, ponižnega življenja!

Toraj, pobožna duša, ako hočeš, da bo tvoja molitev dobra, moli po zgledu cestninarja.

Kako naj se pa ravnam z raztresenostjo? Poslušaj zopet blazega Fenelona. „Nigdar ne zgubi poterpežljivosti seboj, niti poguma, akoravno čutiš jako nestanovitnost svojega duha“. Naradovoljna raztresenost nas od Boga ne loči; Bogu celo nič ni tolikanj dopadljivo kaker ponižna poterpežljivost duše, ketera se ne vtrudi od sebe poditi tujih misli. Saj prava molitev ne obstoji v izrednih, veličastnih mislih, v sladkih občutkih; to vse Bog zdaj da, zdaj vzame; temuč v priprostem, zaupljivem in ljubeznivem občevanju z Bogom. Navadi se toraj ljubemu Bogu svoje serce izlivati brez sile; govori ž njim zaupljivo, odperto in priprosto, kaker s prijateljem, za katerega veš, da te s celim sercem ljubi. Gdor si misli žalostiti z nekako posiljeno molitvijo, on derži Boga za visoko osebo, ketera se časti in obiskuje le zaradi njenega visocega položaja, ne da bi jo človek ljubil in od nje ljubljen bil. V takem občevanju obstoji vse le v poklonih in puhlih besedah; človek se obnaša v vsem brez prepričanja, in komaj čaka trenutka, da vbeži tacemu občevanju. Tako pa ne delajo z Bogom prave pobožne duše. One občujejo ž njim kaker z najboljšim prijateljem; ne gledajo toliko na besede, ker dobro vedo, s kom imajo opraviti; one govore Bogu iz polnosti priprostega serca o rečeh, ketere tičejo slavo božjo in pa njih zveličanje. One mu dopovedujejo, katerih pogreškov bi se rade znebile, kako bi rade svoje dolžnosti natančno izpol-

njevale, kako premagale skušnjave, kakó pretergale zanjke, ke-
tere jim svojeljubnost neprenehoma nastavlja, i. t. d. Te duše
povedo Bogu vse, pa tudi poslušajo, kaj jim on govori; zato so
tudi njih molitve odkritoserčni in v resnici prijateljski pogovori,
in ne prazno, siljeno občevanje. Bog je takim dušam preserčen
prijatelj, oče, ženin, pri katerem najdejo obilno pomoči v potre-
bah. Njim je lahko ponižati se brez obupanje ali otožnosti; one
zaupajo vse v Boga, nič pa v se; v poboljšanju svojih pogrškov
nigdar ne pozabijo na - se; zmirom pa pozabijo na - se, keder jih
vabi svojeljubnost zadostiti zapeljivim nagibom spačene volje.

Do zdaj rečeno velja skoraj edino za premišljevanje. Kar
se pa tiče ustne molitve, jo ne samo priporočam, govori nadalje
Fenelon, temuč pravim celó, da je mnogim neobhodno potrebna,
posebno tistim, katerim ni mogoče premišljevatí. Seveda mora
biti ta vaja previdna, ker drugači ne samo nič ne pomaga, te-
muč škodi. Ako hočeš, da ti bo hasnilo, moli mirno in pazi na
pomen besed, s katerimi moliš. Zato dovoli svojemu duhu čas za-
popasti pomen besed. Nigdar ne hiti v molitvi samo da prideš
do konca; bolje je moliti samo pol psaljma (ali kak očenaš ali
češčenomarijo) počasi, ko hitro moliti njih deset. Ako si siljen
(od kakega opraviła) pretergati molitev, le stori to brez nemira,
in ako boš potem imel čas, nadaljnj molitev, kjer si ostal pred“.

Dobro si vtisni te nauke v serce, pobožna duša, in takó se
ne boš vedno tožila o mlačni molitvi. V ta namen pa prosi prav
ponižno sv. Duha, da te v tem, kaker sploh v vsakem tvojem
opraviłu, sè svojo božjo lučjo razsvetli.

P. H. R.



Sv. Martin.

Podali bomo življenje sv. Martina, kakor ga je popisal
po latinski Severus Sulpicius. Ta je bil verstnik
Martinov, mlajši od njega za 47 let, (rojen na Francoskem v
Akvitaniji Galjske provincije l. 363.) On je občeval z Martinom
ter je zanesljiv sporočnik; ko je bil namreč Martin škof v
Turu, ta pa živel kot menih v Tuluзу, hodil je vsako pole-
tje k njemu, da si pridobi od slavnega moža nasvetov in pravil
za svoje življenje. Severus je bil izobražen mož, zelo učen in

dober govornik; v mladostnih letih je bil pravoslovnik (po naše jezični doktor). Ko mu je pa mlada žena vmerla, je razdelil bogastvo mej vboge in postal v dvaintridesetem letu svoje dobe menih. P. L.

I.) Martinova domovina; otroška leta.

Sv. Martin je bil rojen leta 315 od blagorodnih pa paganskih starišev v glavnem mestu Gorenje Panonije Sabaria,¹⁾ odgojen pa na Laškem v Tičinu (Pavia). Oče mu je bil iz prvega vojak, potem vojni tribun (polkovnik). Tudi Martin je bil namenjen za vojaščino: vojeval je v mladosti pri telesni straži pod kraljem Konstancijem, pozneje pod cesarjem Julijanom, toda ne lastne volje; zakaj njegova nedolžnost je puhtela že v prvih letih bolj po božji službi. Ko je bil namreč star 10 let je pritekel v cerkev ter zahteval, pa bi ga sprejeli mej katehumene, to je tiste, ki se pripravljajo za sv. kerst. Kmalu je čudovito ves obrnjen v božjem delu hrepenel po puščavi, ko je bil star še le 12 let, in spolnil bi bil željo, ke bi ga ne bila ovirala slabotna mladost. Pa vendar je njegov duh, vedno obrnjen ali na samostane ali na cerkev, premišljeval že v otročjih letih, kar je izversil pozneje iz oblube. Ko so bili kralji vkazali, da se morajo vsi sinovi veteranov, to je odsluženih vojakov, vpisati mej vojake, ga je oče, ki ni bil nič kaj zadovoljen z Martinovim blagim početjem, sam izdal. 15 let star je bil vgrabljen, v verige vklenjen in z vojaško prisego zavezan. Martin je bil zadovoljen z jednim služabnikom; (to se pravi, ko so imeli drugi imenitni mladeniči pri vojaki po več strežajev, je on imel samo jednega) in tukaj je bilo narobe, gospodar je služil hlapcu; tako namreč je Martin služabniku črevlje sezuval in snažil, obédovala sta skupaj, in gospodar je stregel hlapcu. Blizu tri leta je služil pred kerstom v orožju, pa neoskrunjen in čist tistih napak, v ketere se navadno zagrebajo te verste ljudje. Do sovojakov je imel Martin veliko dobrohotnost, čudovito ljubezen; poterpežljivost pa in ponižnost čez človeško natoro. Njegove zmernosti in zderžljivosti ni treba hváliti; zakaj živel je tako, da se

¹⁾ Martinus pomeni vojaški otrok, od Mars, Martis bog vojaščine. — Sabaria, glavno mesto v Gorenji Panoniji, vstanovljeno od konsula Klavdija l. 48. po Kr. Sedaj se mu pravi madjarski Szombathely, nemški Steinamanger, sloven. Sobotica, ker so preden so prišli Madjarji, ondu prebivali Sloveni; tudi Nemci so se pozneje naselili.

je ljudem že takrat zdel menih ne pa vojak. Vsled teh reči si je vse svoje sovojake tako navezal, da so ga vsi sè serčno ljubeznijo spoštovali. Ni še bil prerojen v Kristusu, pač pa je bil kandidat za kerst z dobrimi deli, namreč: stregel je stiskanim, pomagal nesrečnim, hranil vboge, nage oblačil; od vojaške plače ni nič porabil záse, samo vsakdanji živež; že takrat ne gluh poslušavec evangelija ni mislil na jutri.

II.) Martinova miloserčnost.

Nekega dne sredi zime, ki je čeznavadno pritiskala, da je vse škripalo, sreča na vratih Ambianskega mesta nagega berača. Ta prosi mimogredoče, naj se ga vsmilijo, ali vsi gredo mimo. Bogoljubni Martin si misli: Ta mene čaka, ker mu drugi ne izkažejo milosti. Kaj bi storil? Pri sebi ni imel družega ko vojaški plašč, vse je bil podobno v miloščino razdelil; potegne meč, ki ga je imel za pasom, preseka plašč čez sredo in da polovico beraču; z drugo polovico se ogerne sam. Ljudje, ki so to videli, so se ali smejali, ker se jim je zdel vojak gerd v odsekanem plašču, mnogi bolj razumni pa so globoko zdihnili, da piso oni pomogli, ko bi bili lahko nazega oblekli brez svoje nagote. Ko Martin naslednjo noč zaspi, vidi Kristusa oblečenega s polovico plašča, ki jo je dal beraču. Rečeno mu je, naj dobro pogleda Gospoda, naj spozna polovico svojega plašča. In berž sliši Jezusa ko pravi k angelom okoli stoječim: „Martin še katehumen (še ne kerščen) me je oblekel s tem plaščem“. V resnici je priznal Gospod, da je v osebi vbozega on sam bil oblečen, gledé na svoje lastne besede: „Karkoli ste storili jednemu teh naj manjših, to ste storili meni“ Mat. 25. 40. in v poterdilo spričevanja takò dobrega dela se mu je prikazal v tisti polovici plašča. Po tej prikazni se ni prevzel, temuč je spoznal blaženi mladenič dobroto božjo v svojem delu, ter se dal kerstiti star 18 let. Vender pa se ni precej odpovedal vojaščini; preprosil ga je njegov tribun (vojaški načelnik), ki sta živela v prijaznem tovarištvu; rekel mu je namreč, da bo po odsluženem poveljništvu svet zapustil. Martin čakajoč na to je ostal še okoli dve leti po kerstu pri vojaki, dasi le po imenu.

III.) Martin stopi iz vojaščine.

Ker so takrat ptujci napadali Galijo, je zbral cesar Julijan vojaščino pri mestu Vangijonov, ter začel deliti nagrado, to je, plačilo čez navadno vojaško plačo; in kaker je navada, so se klicali vojaki posamezno, dokler je prišla versta na Martina. On si misli tedaj, sedaj je čas odpovedati se, to je najlepša prilika, ker ni pošteno, da bi dobil nagrado, kedor ne misli vojak ostati. Martin pravi torej cesarju: „Do sedaj sem vojeval za tebe, cesar, dovoli, naj odslej vojujem za Boga; nagrado naj prejme tisti, kedor se misli bojevati; jaz sem vojak Kristusov, meni se nespodobi bojevati“. Na te besede zaškriplje tiran (samosilnik) češ: „Od straha pred juteršnjim bojem, ne pa zavoljo vere se odpoveduješ vojevanju.“ Toda Martin ne vstrašen, še bolj serčen mu pravi: „Če se to pripisuje plahoti, ne veri, hočem jutri stopiti pred vojno versto brez orožja in predreti sovražno kerdelo v imenu Jezusa, pokrit s znamenjem križa, ne s ščitom ali čelado“. Vkazano je bilo torej, naj ga postavijo pod stražo, da izpostavljen sovražnikom brez orožja poverdi te besede. — Drugi dan so poslali sovražniki poslanca ter se vdali brez boja. Kedo bi pač dvojil, da je v resnici bila to zmaga blagega moža, ki mu je bilo dano, da ni šel v boj brez orožja. In čeravno bi bil mogel ohraniti dobri Gospod svojega vojaka v sredi sovražnih mečev in puščic, je vender odvil potrebo bojevanja, da nebi bili oskrunjeni sveti pogledi s smertjo drugih. Zakaj Kristus ni mogel dati druge zmage za svojega vojaka, kaker to, da so bili zmagani sovražniki, vmerl pa nihče ni.

IV.) Martin pade mej roparje.

Zapustivši vojaščino gre k Hilariju, slovečemu škofu Piktavskega mesta in ostane pri njem nekaj časa. Da bi si ta Martina bolj navezal, mu je naložil službo diakonata (to je velikega streznika pri sv. maši), Martin pa se brani, češ da ni vreden visoke službe; zato ga nastavi za eksorcista, da hudiče izganja. Ne dolgo potem je bil Martin opominjan v spanju, naj se verne v domovino in obiše v verski skerbosti stariše, ki so še tičali v neverskem paganstvu. Z dovoljenjem škofa Hilarija se je odpravil na pot. Škof ga je prosil v solzah, naj se verne.

Kaker se pripoveduje, je šel žalosten na tisto popotovanje, ker je terdil prijateljem, da bo veliko moral preterpeti. In res, gredé čez Aljpe (planine) po neznanih krajih, naleti na roparje; jeden zavilhti sekiro, da mu glavo prekolje, drugi pa temu roko in udarec zaderži; zvežejo ga ter dajo tretjemu, naj ga straži in oropa; ta ga pelje v daljno samoto in mej potjo ga vpraša, kedo je? — ali se kaj boji? — Martin odgovori serčno: Kristijan sem in še nikedar nisem bil tako varen, ker vem, da me bo milost božja varovala v vseh skušnjavah, vseh nevarnostih, in dalje obžaluje velikoveč njega, da ni vreden milosti Kristusove, ker je ropar; začne razlagati evangelij in pridigovati roparju; ropar veruje vse, in ga pelje na pravo pot, proseč, naj moli zanj.

Martin popotuje dalje in gre mimo Milana že precej daleč, kar ga sreča hudič v človeški podobi in ga vpraša, kam gre? Kaj mu je namen? Martin odgovori: „Grem, kamer me Gospod kliče in za kar me Gospod kliče“. Oni pa mu pravi: „Kamorkoli pojdeš, karkoli boš poskušal, povsodi ti bo hudič nasprotoval“. Martin pa pravi: „Gospod je moj pomočnik, ne bom se bal, kaj mi stori človek“ ps. 117. Pri tej priči je zginil satan. — Mater je rešil paganstva, kaker se je bil namenil, oče je pa terdovraten ostal v stari slepoti; vender je veliko drugih pridobil za kerščansko vero z lepim zgledom. Ali takrat je povsod zlasti po Iliriku poganjala arijanska kriva vera*) in on se je boril skoraj sam zoper zapeljane duhovnike in je veliko terpel, ter bil očitno sè šibami tepen, in nazadnje prisiljen iz mesta iti. Šel je v Italijo in v Milanu si postavil samotno hišico, ker je zvedel, da so tudi v Galiji pregnali krivoverci škofa Hilarija. Tudi v Milanu je motil katoliško vero Auksencius, načelnik arijancev, preganjal je Martina ter ga prepodil iz Mesta. Martin beži na otok Galinarija, (sedaj Isola d'Attenga, blizu Genué) z nekim pobožnim duhovnikom; tukaj se je živil s koreninami. Nekoč je povžil strupeni teloh (helleborus), ali ko je čutil silno moč strupa in da se mu bliža smert, moli goreče in odverne vse bolečine z molitvijo.



*) Ta kriva vera je učila, da Jezus ni Bog, ampak vstvarjen od Boga kaker človek; zasejal je to krivovero Ariž in po njem se imenuje.

Svetniki, blaženi, častitljivi in nekateri služabniki božji

iz redov sv. Frančiška *)

meseca februarija.

1. Praznik blaženega Andreja, spoznavavca prvega reda sv. Frančiška. On je mlad zapustil svet in grofovsko čast in stopil v frančiškanski red; visoko učen je živel v zelo ostri pokori in v toliki ponižnosti, da ni hotel sprejeti kardinalske časti; vmerl je leta 1302. Papež Inocencij XIII je dovolil njegovo očitno češčenje. **)

Blažena Viridijana, tretjerednica, katere praznik se obhaja 13. tega meseca.

V Asizu je vmerla leta 1871. ta dan pobožna klarisa Kerubina Klara. Vše kaker deklica in pozneje kaker nuna je sveto živela; njene čednosti so bile: vboštvo, pokorščina in zatajevanje. Vmerla je v duhu svetosti; čez 39 dni po njeni smerti so njeno truplo izkopali in nespremenjeno našli.

Leta 1297. je vmerl služabnik božji Janezek (Johannellus) imenovan, tretjerednik; živel je v samoti zelo ojestro in samemu spovedniku znan.

2. V Löven-u je vmerl leta 1515 služabnik božji Teodorik. Kot avguštinec je vstopil v prvi red sv. Frančiška in je bil učen in svet redovnik. Ko je leta 1489 kuga razsajala po Nemškem, je 32 tisoč duš previdel s sv. zakramenti; Bog mu je razodel, da sta se samo dva pogubila, eden, ker je zamolčal grehe, drugi pa, ker je obupal. Vmerl je v sluhu svetosti.

3. Praznik blaženega Odorika spoznavavca. Mlad je vstopil v prvi red sv. Frančiška, 17 let je živel ob kruhu in vodi; bičal se je in bos hodil. Sveti evangelij je oznanjeval po Mali Aziji, Palestini, Egiptu, Perziji, Indiji in Kini. Nazaj grede je hotel iti k papežu, pa na potu je zbolel in v Vidmu na Italijanskem je vmerl 14. januarja leta 1834. Zavoljo čudežev, ki

*) Po rimsko-serafinskem breviju; Martyrologium Franciscanum, Venetiis 1879. P. Ausserer, Seraphisches Martyrologium 1889.

**) Maša blaženih našega reda se sme brati samo v frančiškanskih cerkvah. S. R. C. 7. Sept. 1816. Ravno to velja o „Credo“, katero imajo svetniki frančiškanskega reda. S. R. C. 12. Mart. 1836.

so se godili na njegovem grobu je sveti sedež poterdil njegovo češčenje leta 1755.

4. Praznik svetega Jožefa* iz Leonise, spoznavavca reda sv. Frančiška kapucinov. Pobožni stariši so ga sveto izgovjili. Vže v mladih letih je stopil v kapucinski red, kjer je ne navadno oestro živel. Jedel je sprideno sočivje in plesniv kruh, in kalno vodo pil. Do kervi se je bičal, tudi ko je pridigoval. Gorečnost ga je gnala v Carigrad, kjer so ga Turki vjeli, za roko in nogo obesili in pod njim ogenj zažgali. Tri dni je tako visel, dokler ga ni angelj rešil. Potem je šel v Italijo, kjer je sicer bolehen po 6 do 8 krat na dan pridigal posebno zoper gledišča in plese. Vmerl je ta dan leta 1612. Papež Benedikt XIV. ga je prištel mej svetnike.

5. Praznik svetih japonskih marternikov iz pervega in tretjega reda, mašnikov: Peter Baptista, Frančišek in Martin, Filip klerik, dva lajika Gundisalv in Frančišek, vsi iz pervega reda sv. Frančiška; potem 17 tretjerednikov: Pavel, Gabrijel, Janez in njegov 15 letni sin Tomaž; Joahim, Bonaventura, Leo, Matija, 13 letni Anton, 12 let stari Ludovik, Pavel, Peter, Kozma in Frančišek sami Japonci. Vsi so bili zavoljo sv. vere na križ pribiti in z dvema sulicama prebodeni 5. februarja leta 1597. Papež Pij IX. jih je mej svetnike prištel leta 1862. Papež Klemen XII. je vže 1739 podelil popolni odpustek za ta dan v frančiškanskih cerkvah.

7. Praznik blaženega Antona spoznavavca pervega reda sv. Frančiška. Dvanajstleten, plemenit deček je stopil v frančiškanski red. Živel je kot lajik na Korziki in v Asizu, vsim v naj lepši zgled posebno pa v sv. čistosti, ker ni nigdar pogledal ženske v obraz, dasiravno je 40 let od hiše do hiše miloščino pobiral. Nosil je vže porabljeno obleko, bos hodil, malo spal in večinoma je ob kruhu in vodi živel. Vmerl je v Asizu 80 let star leta 1461 (po drugih 1671). Njegovo telo je še celo. Papež Inocencij XI je dovolil sv. mašo in duhovne molitve njemu v čast.

9. Blaženi Egidij od sv. Jožefa. Rojen 1729 v Tarentu na Laškem je stopil v prvi red sv. Frančiška, kakor je že znano bravcem Cvetja. Njegove čednosti v redu so bile: pokorščina, vboštvo, čistost, ponižnost, v preganjanju potepeljivost, ljubezen do Boga; skoraj zmirom je molil in zelo spokorno živel; zavoljo veliko čudežev, ketere je Bog storil na nje-

govo priprošujo, se imenuje v duhovnih molitvah čudodelnik. Vmerl je 7. tega meseca leta 1812; mej blažene so ga prišteli sedanji sveti oče.

10. Častitljiva Febronija Ferdinanda Anzolini, devica iz drugega reda sv. Frančiška, vmerla v Palermu leta 1718. V Rimu je preiskava, da bi jo mej blažene prišteli.

11. Blažena Joana Valois (Valoà) hči Ludovika XI. francoskega kralja in žena Orleanskega vojvode. 20 let svojega zakona je veliko preterpela od svojega moža; potem je vstanovila nov ženski red v čast Matere božje pod pokorščino in vodstvom manjših bratov. Vmerla je 4. februarja leta 1505. Njeno celo telo so krivoverci sežgali. Papež Benedikt XIV. je poterdil njeno očitno česčenje l. 1742.

12. Častitljiva Liliya Marija, devica tretjega reda. Res je bila liliya sv. čistosti; vmerla je 84 let stara leta 1772 v sluhu svetosti. Preiskava je vpeljana, da bi jo prištela sveta cerkev mej blažene.

13. Spomin blažene Viridijane, device tretjega reda. Vže mlada je spokorno živela, obleko tretjega reda je prejela iz rok sv. Frančiška. Rimsko-serafiški brevir pravi, da so ž njo iz ene sklede dve kači jedli, in ako jima ni pustila, sta jo teple z repi. Papež Klemen VII. je poterdil njeno česčenje.

Častitljivi p. Janez iz Triore, marternik prvega reda sv. Frančiška. Rojen je bil na Laškem; potem so ga poslali v Kino, kjer je 15 let oznanjeval sv. evangelij. Kinezi so ga obesili zavoljo sv. vere. Vmerl je 55 let star leta 1816. Sv. cerkev preiskuje njegovo življenje, da bi ga prištela mej blažene.

15. Prenesenje telesa sv. Antona Padovanskega v novo njemu na čast sezidano cerkev 32 let po njegovi smrti. Jezik je še cel ostal.

16. Blažena Filipa Marerija je bila plemenita in bogata, pa nikaker ni hotela stopiti v zakonski stan; zapustila je svet in stopila v drugi red sv. Frančiška, kjer je živela v ostri pokori in veliko storila za zveličanje drugih. Vmerla je leta 1236. Njeno truplo je ostalo nestrohneno. Papež Inocencij IV. je poterdil njeno česčenje že leta 1248. in papež Pij VII ga je pomnožil 1806.

17. V Rimu je vmerla ta dan leta 1857 častitljiva Elizabeta Sanna, vdova tretjega reda, v katerem je prav sveto živela

in v sluhu svetosti vmerla. Sv cerkev preiskuje njeno življenje, da bi jo prištela mej blažene.

19. Sveti K o n r a d tretjerednik iz plemenite rodovine na Laškem. Na lovu je hotel nekega dne divjačino spoditi z ognjem, nastal je pa velik požar. Svoje premoženje je prodal, da je škodo popravil, potem je stopil v tretji, njegova žena pa v drugi red sv. Franciška. Živel je zelo spokorno, spal je na golih tleh, jedel je samo spridene reči. Vmerl je v veliki svetosti leta 1351. Papež Leon X. ga je mej svetnike prištel, Urban VIII je pa leta 1635 dovolil da sme ves frančiškanski red obhajati njegov praznik.

21. Sveta Angela Meriči, devica tretjega reda, je ustanovila red sv. Uršule in je oestro živela, kaker je znano bravcem lanskega „Cvetja“. Vmerla je 66 let stara 27. januarja 1540; papež Pij VII. jo je leta 1807 mej svetnike prištel.

22. Sveta M a r g a r i t a Kortonska, spokornica tretjega reda. Ker ni hotela poslušati svojih starišev, svetu pa dopasti, je zabredla v grešno življenje. Z božjo pomočjo je pa zapustila nečimernost sveta, oestro pokoro delala za svoje grehe in očitno ljudi prosila odpuščenja, ker jih je pohujševala sè svojim slabim življenjem. Po triletni poskušnji še le so jo sprejeli v tretji red. Spala je na tleh, zglavje ji je bil kamen ali pa kos lesa in noč in dan je objokavala svoje grehe; tako je preživela 23 let, 50 let stara je vmerla na ta dan 1297. Njeno truplo se še celo hrani. Papež Benedikt XIII. jo je prištel mej svetnike 1728 in podelil popolni odpustek vsem, ki obiščejo ta dan kako frančiškansko cerkev in zmoliijo kakih 5 ali 6 očenašev in češčena-marij po namenu svetega očeta.

23. V frančiškanski cerkvi v Tours-u (Turu) na Francoskem počiva truplo služabnice božje Gille, tretjerednice, ki je tako sveto živela, da je vkazal sveti sedež preiskovati njeno življenje in čudeže, ki so se zgodili po njeni priprošnji, da bi jo prištel mej blažene.

24. Blaženi S e b a s t i j a n je bil sin vbozih starišev, kot pastir in hlapec je služil v raznih krajih, da je starišem pomagal. Ko so ga hotele ženske zapeljati, se je prepeljal sè Španskega v Méhiko. Tam je delal vozove in ceste in si zaslužil veliko denarja, s katerim je podpiral vdove, sirote in pa vboge poštene dekleta. V Ameriki se je dvakrat oženil ali sè vsako ženo je živel v sveti čistosti; 71 let star je stopil v frančiš-

kanski red, kjer je živel v čistosti, krotkosti, pokorščini, vboštvu, poterpežljivosti in se veliko postil in prav malo spal; 98 let star je še hodil miloščino pobirat in skoraj 100 let star je vmerl leta 1600. Papež Pij VI. ga je mej blažene prištel leta 1786.

27. Blažena devica Evstohij, nuna družega reda sv. Frančiška, plemenitega rodu. Spala je pod kornimi stopnicami, živela ob kruhu in vodi, in v velikem zatajevanju. Posebno je častila presveto Rešnje Telo in Mater božjo in skoraj zmirom premišljevala Kristusovo terpljenje. Njeno telo ni strohnelo; vmerla je 20. januarja 1491. Papež Pij VI. je poterdil njeno češčenje; Sicilijanci jo prosijo pomoči ob potresih.

28. Blaženi Tomaž je vže v mladosti stopil v frančiškanski red, kjer je živel zelo spokorno, častil posebno presveto Rešnje Telo in Mater božjo, vbozim pomagal po svoji moči in posebno poterpljenje imel kaker mašnik z velikimi grešniki. Vmerl je 74 let star 11. februarja 1729; papež Pij VI. ga je slovesno blaženim prištel 1785.



Kerščanskim poslom.

IV. Dolžnosti posla do samega sebe.

I. Mladost.

Mladost je jutro, pomlad človeškega življenja, pravi sv. Tomaž Akvinec. Kaker je jutro dneva najprijetnejši del, pomlad najmiliši letni čas, tako je mladost najlepši čas človeškega življenja. Mladost je lehka, vedra, vesela, polna srečnega upanja. Križi in britkosti človeškega življenja so mladosti prikriti s cvetličnim zagrinalom: vse se ji zdi lepo in silno prijetno. Mladost je najlepši čas življenja, pa tudi najvažniši. Kaker je vreme zjutraj, tako je navadno celi dan. Kakeršen je cvet pomladi, takšen je sad jeseni. Če je spomladi cvetje pozebilo, setev segnila, potem leto ne more prinašati pridelkov. V prekratkem času, od 15—25 leta, je treba vlagati vklad prihodnemu življenju. Deset let dobro ali hudo preživenih odločuje večkrat časni in

večni blager človeku. Poglej drevo spomladi. Vse je v cvetju, da ne vidiš ne vej ne peres. Nekaj cvetov veter odpihne, nekaj jih zmerzne, nekaj se jih ne razvije dovolj, nekaj jih červ razje. Malo cvetja ostane, ter obrodi dober sad. To je podoba človeškega življenja. So ljudje, ki si sè svojo lahkomišljenostjo mladost odpihujejo; nič dobrega ne obrode. Drugi zmerzujejo v lenobi in malomarnosti glede svojega časnega in večnega blaga. Drugi zapravljajo z neprimišljenimi in grešnimi stopinjami srečo življenja, ter ostanejo vse žive dni pokveke. Drugim izpodjeda pregreha, kaker červ, kaker gosenica najlepši cvet življenja. Le malo jih porabi kratki čas mladosti, kaker je treba, skerbeč, namreč za svojo časno in večno srečo. — Kratki čas mladosti je res prevažen čas. Keder je pretekel, ga ne priklieš več nazaj. Mladost je čas setve: kaker setev, tako žetev. Kaker se ima cvet na drevesu pomladi boriti z raznimi sovražniki: viharjem, vetrom, vremenom, slano, nalivi, červi, gosenicami.... tako ima tudi mladost polno sovražnikov, ki skušajo mlado življenje v kali zatreti. — Mladostni čas je nevaren: ker je mladost neizkušena, lahkomišljena, slepa, čutna, termasta, strastna, poželjiva, nagnena bolj na hudo ko na dobro. Nevarnosti so velike, in dandanašnji celo večje, ko ob drugih časih. Vera je slabejša, lehkomišljenost močnejša, poželjivost večja, zapeljivost zvijačnija. Hudobni zgledi so mnogoštevilni. Kedo jih more šteti, ki so si v nevarnem času 15—25 leta zapravili srečo, nedolžnost, obtežili vest za zmirom, ki svojo nesrečo objokujejo, ki se vekomaj pogube. Na tisoče jih je, ki zdaj zdihujejo rekoč: ke bi bil... ke bi ne bila... ali storjeno je storjeno. So pač žalostni zdihljaji, ako si mora človek reči: „zgódilo se je, prepozno je!“ Kedo je tega kriv! Ti sam!

Ljubi posli! Skoraj vsi ste v mladosti. Najlepši čas je to; jutro in pomlad je vašega življenja. To jutro, to pomlad dajte Bogu, vse drugo vam bo priverženo. Mladost je najvažniji čas; zatoraj položite terden vklad svojemu časnemu in večnemu dobru. Mladost je najnevarniji čas; ogibajte se toraj nevarnosti. Poslušajte dobre svete, ki vam jih v sledečem podajam.

II. Najdražji biser.

1. Najdražji biser mladosti je čednost nedolžnosti. — Obvaruj si to čednost; tako se glasi prva in najpotrebniša dolž-

nost, ki jo imaš do samega sebe. Sv. ap. Pavel pravi po pravici: „Kedor greši zoper čednost čistosti, se zoper samega sebe bolj pregreši, ko se vsemi drugimi grehi.“ Čistost je kras, prava lepota mladosti; imenuje se tudi poštenje, ker daje pravo čast in poštenje. „Mladost bodi čednost“, pravi sv. Anguštín, čednost pa je mladost po čistosti. Imenuje se nedolžnost, ker je tisti, ki ima to čednost, navadno tudi brez drugih grehov in kriivic. Nedolžnost je vir, iz katerega vre vse dobro. Nedolžnost dela mladost vedro in srečno, ter ji pripravlja veselo starost. Dela nas prijetne Bogu in ljudem; daje nam pravo modrost. Čistost je lepотиčje vsakemu stanu, vsaki starosti; ona postavlja najlepši spominik človeku na grob. Najzaverženejši človek mora čislati to čednost; saj so jo spoštovali celo pogani. Nedolžnost dušo očiščuje, bistri, sposablja jo za vse dobro, plemenito, resnično. Nedolžno serce rado moli, ker se veseli molitve. Nedolžnost dela serce krotko in dobro, daje veselje do dela, tolažbo v bitkosti. Kedor je nedolžnost ohranil, se more mirno vleči na smertno posteljo in veselo čakati konca.

2. Sveta čednost nedolžnosti je nežna, šibka, a draga čednost. Primerjati je liliji, ki lepo diši, a prahu na sebi ne terpi; podobna je beli obleki, na kateri se pozna najmanjši madež. Truma izvoljenih, ki hodi za jagnjetam, je belo oblečena, v znamenje, da se ni omadežala z nečistimi grehi. Nedolžnost je cvetlica nebeška, katero je ljudem dala milost božja. Je dragoceni biser, o katerem govori sveti evangelij. Je zaklad v njivi zakopan. Sv. pismo kliče: „O kako lep je čist rod! Nesmerten mu je spomin; hvaljen je pred Bogom in ljudmi; zmirom zmagoslavlja z vencem zmage.“ Izveščar obeta tistim, ki so čistega serca, da bodo Boga gledali, t. j. oni bodo Boga že tukaj spoznavali, ljubili ga, potem pa večno vživali v nebesih, t. j. spoznali ga, kakeršen je.

3. Nasproti pa pravi sv. pismo: „Nečistniki ne pojdejo v nebeško kraljestvo.“ Ljudje, ki ravnaajo proti čistosti, so nečisti, nepošteni, zaverženi, izprijeni, pokvarjeni. Pregreha nečistosti je sramota vsakemu stanu, vsaki starosti, vsakemu spolu. Je pregreha, ki lazi v temi, je strup, ki vse razdeva, je bolezen, ki kaker kuga človeka mori na duši in na telesu. Nečistost prinaša temo v dušo, je vir nejevere, zapira serce božji ljubezni in milosti, jemlje veselje do molitve, pripravlja pot k najnesramnišim dejanjem, ter pogublja človeka telesno in dušno, časno in večno.

Nobena pregreha se že na zemlji tako vidno ne kaznuje, kaker pregreha nečistosti. V večno svarilo je Bog kaznil petero mest, mej njimi Sodomo in Gomoro, in na njihovem mestu je zdaj mertvo morje. Kaker ima čistost obljubo, da bo gledala Boga, tako ima nečistost zažuganje, da bo večno pogubljen. Tako piše sv. Pavel: „Prosim vas, bratje, pri vsmiljenju božjem, dajte svoja telesa v živ, svet, Bogu dopadljiv dar... zakaj to je volja božja: vaše posvečenje.“

4. Da ohraniš nedolžnost, treba ti je veliko skerblijivosti, previdnosti, čujočnosti. Ako je enkrat izgubljena, ne moreš je kupiti za srebro in zlato celega sveta.

III. Varni ščit.

1. „Bodi zvest v majhinem,“ tako se imenuje varni ščit, ki te varuje greha nečistosti. „Kedor ni zvest v majhinem, tudi ne bo v velikem.“ Izveličarjevih teh besedi se je kristijanu deržati povsodi, a nikjer bolj kaker pri čistosti. Kedor tukaj ni zvest v malem, bo kmalu zagazil v velike grehe. Nečistost se začenja zmirom z majhinim in kaker pravijo, prav po nedolžnem. Pregreha vabi človeka s prelubeznivimi glasovi v svoje mreže. Dobrika se kaker hudoben prijatelj, potlej pa vmori. Obeta zlate hribe, a vse je laž in slepilo. Hočeš li, da si nedolžnost obvaruješ, tudi sence greha ne terpi. Ne govori: misel, pogled, beseda, pogovor, pesen, ljubkanje, to ne more biti grešno, tako in tako občenje tudi ni škodljivo. Se preden izprevidiš, si dalje, kaker si mislil in hotel. Ni li David z enim pogledom postal velik grešnik? Kaj niso začeli z milimi, z lehkomišljenimi pogovori z dvoumnimi šalami, s prijaznim občenjem, z nespametnim ljubovanjem tisti, ki so pali v velike grehe nečistosti? Zatoraj: „Bodi zvest v majhinem!“ To je najvarniši ščit, ki te bo varoval v največih nevarnostih. — Bog ti je v serce položil nežen čut, čut sramežljivosti; ta ti natanko pove, kaj je čisto, kaj ne. Kader se sramežljivost obrisne, takrat stopa erdečica na obličje. Na ta čut pazi. Nikdar ne misli, ne govori, ne stori, zavoljo česar bi moral zaerditi.

IV. Ostri meč.

Z o p e r s t a v l j a j s e v z a č e t k u ! „To je ostri meč, s katerim zapodiš sovražnika. Keder je sovražnik dobil mesto, ne bo ga z lepa zapustil. Ako ga pa koj v začetku čversto pograbiš, lahko ga boš premagal. Čim dalje se obotavljaš, tim hujši bo boj, tim negotoviša zmaga. Kedaj gasi požar? Precej, ko se ogenj pokaže? ali še le potlej, ko streha s plamenom gori? — Kedaj pošlješ po zdravnika? Takrat, ko je v rani že prisad? ali tedaj, ko čutiš bolečino? — Kedaj popravljajo hišo? Takrat, ko se podira? ali takrat, ko je za popravek treba le par kamenčkov? — Kedaj delajo jez? Mari takrat, ko je povodenj stopila po polji in travnikih? ali tedaj, ko voda narašča? — Iz teh primerov se uči, kako se imaš vesti glede čistosti. Eva ne bi bila pala, ke bi se bila precej od začetka vstavljala hudobnemu sovražniku. Marisiketeri ne bi bil pal tako globoko, ke bi se bil vstavljaj koj prvi misli, prvemu nagnenju, prvemu glasu zapeljivčenemu.



Kaj je sveti križ.

Neki redovni brat je prebiral v svoji izbici življenje svetega Frančiška Asiškega, in previdel je, kako svet in srečen je postal ta svetnik z ljubeznijo do križa. Pobožni bravec je potem sam zdihovaje rekel:

„Zdaj že vidim, kaj je sveti križ! On je šola, v kateri se je sv. Frančišek učil križati samega sebe na čast božjo. Tudi jaz hočem zdaj svojo dušo v to šolo peljati.“

„Zdaj že dobro vidim, kaj je sv. križ! On je palica, s katero je sv. Frančišek hudiča, svet in njegove priveržence od sebe odgnal. Tudi jaz hočem v imenu Jezusa rabiti to palico proti svojim sovražnikom.“

„Zdaj že vidim, kaj je sveti križ! On je ladjica, v kateri se je sv. Frančišek mirno vozil čez ta nemirni svet, ne da bi ga bil pogoltnil v globočino svojih hudobij. V imenu Jezusa hočem se tudi jaz v to ladjico vستي.“

„Zdaj že dobro vidim, kaj je sveti križ! On je lestvica, po kateri je sveti Frančišek v nebesa splezal. Tudi jaz se hočem v imenu Jezusa spraviti na to lestvico in splezati v nebesa k svojemu Očetu.“

„Zdaj že dobro vidim, kaj je sv. križ! On je naslanjač, v katerem se je sveti Frančišek sladko odpočil od svojega težavnega dela. Tudi jaz hočem, kedar bom truden, v njem počivati.“

„Zdaj že vidim, kaj je sv. križ! On je postelja, v kateri je sv. Frančišek, vdan v voljo božjo, mirno in srečno v Gospodu zaspal. Oh! tudi jaz ne želim družega, kaker v tej postelji vdan v voljo božjo, mirno in srečno v Gospodu zaspati.“ —

P. — n — n.



Priporočilo v molitev.

V pobožno moliter se priporočajo rajni udje 3. reda skupščine Dolske: Martin (Fr.) Rapovž iz Prelesja, Frančišek (Jožef) Gabrijel, Jera (Marija) Dolšek, Helena (Marija) Žibret, Neža (Marija) Tekavec, Marija (Magdalena) Golob, Lucija (Marija) Špitalar, Neža (Marija) Odlazek; rodiške: Marija (Rotija) Babič, Ana (Marija) Lukovec; černiške: Marija (Katarina) Furlan; kobariške: Frančišek Golja, Marija (Frančiška) Miklavčič; kerške (na Dolenjskem): Helena (s. Marija) Škele, Marija (s. Ana) Marolt, Jera (s. Marija) Sakšek, Terezija (s. Elizabeta) Ževar, Marija (s. Frančiška) Bučar.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev:

M. M. od Sv. Vida pri Ponikvi, da bi bila po priprošnji blažene device Marije, sv. Jožefa, sv. Frančiška Serafinskega in sv. Antona Padovanskega rešena iz velikih dušnih britkosti, bi jo noč in dan terpinčijo; *)

M. P. priporoča sebe in vso svojo družino, posebno najstarišega sinu, da bi mu Bog razsvetlil pamet, da bi se varoval hudega in v dobrem napredoval;

Neka deklica priporoča svojega brata A. R., da bi se popoljšal in pravo pot pokore v kratkem nastopil;

*) Za poslano podporo Bog obilno poverni!

Sorodniki priporočajo nekega duhovnika, ki boleha na umu, da je včasih ves zmešan ;

Neka M. V. svoje stariše, dva brata in svojo zelo posvetno sestro ;

Neka tretjerednica M. U. svoje stariše, ki so nasprotniki 3. reda ;

Neki mož tretjerednik, ki je že vse redovne molitve opustil ; neka žena, ki je tudi vse opustila in je zdaj velika nasprotnica ; neka deklica, ki je v velikih skušnjavah ;

Neka tretjerednica, da bi zadobila zdravje :

A. C. priporoča svojega že več mesecev na sušici bolnega moža, da bi zadobil ljubo zdravje, poterpežljivost in vdanost v voljo božjo ;

M. P. za zdravje v želodcu, kjer že dolgo let silno terpi.



Zahvala za vslišano molitev.

Iz Remšnika. — V svojem 21. letu, to je bilo leta 1876 meseca maja, sem nevarno zbolela, tako da sem zblaznila po vnetji možganov. Hudo se mi je godilo in domači so veliko z menoj preterpeli. Moj dobri oče so zdravila iskali povsod a pomagalo ni nič. Slednjič so bili primorani v norišnico v Gradec me poslati. Bolezen se je pa tam tako shujšala, da so se strežnice večkrat pogovarjale : „skoro bo vmerla, ne bo lahko ozdravela“. Mislila sem takrat, zapuščena, na tujem umreti ; nihče me ne obišče, ne oča, ne bratje, ne sestre, mater pa itak nisem imela več druge kakor nebeško mater Marijo, prečisto Devico, ki je že mnogih prošnje vslišala in jim v stiskah pomagala ; ona tudi mene sirote ne bo zapustila. Obljubila sem toraj, ako ozdravim iti v Marija-Celj na božji pot in podobo materi božji darovati. Kmalu potem se je začelo zdravje vračati, da sem že v nekaterih dnevih začela male hišne dela opravljati in k svetim mašam hoditi. Meseca grudna pa sem ozdravljena se vernila na očetov dom z velikim veseljem.

Priserčno zahvalo izrekam po tem potu, kar sem dolžna Mariji prečisti devici, zahvalo za ozdravljenje moje pameti ; prijateljicam, ki so za mene devetdnevnic opravljale in sv. obhajila darovale, pa naj mili oče nebeški poverne.

Mnogokrat sem že bila vslišana na priprošnjo Marije Device in sv. Antona, katerim sem se priporočala; zato iz hvaležnosti objavljam v „Cvetji“ sledeči prigodek: Leta 1892, meseca julija, sem zgubila svojo sestro, ki je zblaznila. Dva dni in tudi po noči sem jo iskala, doma in po logih blizu in daleč, a ni je bilo mogoče najti. V tej žalosti sem se zopet obljubila iti na božji pot v Marija-Celj in frančiškanski *) za pozidanje nekaj goljdnarjev darovati, ako še enkrat živo najdem. Z domačimi smo opravljali tudi devetdnevnicu na čast lurski materi božji in sv. Antonu in sklenila sem to v Cvetju naznaniti v zahvalo. Tretji dan sem šla zopet ljubo sestro Nežiko iskat. Zdelo se mi je, ko bi me nekaj za roko vleklo v log naravnost do sestre na kraj, kjer sem jo že prejšnji dan iskala, in hvala Bogu našla sem jo. Priserčna hvala toraj Mariji nebeški kraljici in svetemu Antonu velikemu priprošnjiku.

Tretjerednike pa priserčno prosim, naj molijo za bolehalo sestro eden očenaš in češčeno Marijo na čast Materi božji in sv. Antonu, da ji izprosita zdravje na pameti, ako je po božji volji, kar tudi upam, ker je že precej na boljšem.

Julia Krelj
tretjerednica **)

Dalje naznanjajo svojo zahvalo Bogu in njegovim izvoljenim:

Neki mož iz Polšnika, ki mu je žena ozdravela; A. L. iz Celja za rešenje iz velike stiske; J. Ž. iz Vipave, da se ji je neka važna reč srečno izešla; neka oseba za dobljeno zdravje; J. P. za ponehanje zobne bolečine; M. J., da se je našla igla zgubljena v skednju v živinski kermi in je bila tako odpravljena nevarnost za živino.



*) Tu manjka v dopisu neka beseda; morebiti misli dopisnica frančiškansko cerkev v Mariboru, ki se nova zida in jo tudi mi priporočamo v podporo. Priporočilo bi jo bili že prej, pa smo čakali podobice, ki bi se bila imela natisniti v Cvetju.

**) Za poslano podporo Bog poverni!